

[Jens Frandsen.]

dene og vel LO. Imidlertid ser det ud til, at vejen skal gå over branchekarteller, og der kan derfor godt være lang vej endnu.

Jeg vender mig nu bort fra tankeeksperimentet til socialdemokratiets forslag, og jeg vil skynde mig at erkende, at forslaget til folketingsbeslutning ikke følger de tanker, som lå i mit tankeeksperiment. Den virkelige verden ser jo også anderledes ud. Venstres synspunkt er, at reglerne om mægling i arbejdsstridigheder må være således, at de giver den største mulighed for, at det kan lykkes for parterne at nå til enighed, at konflikter mest muligt undgås, og at livsvigtige områder kan holdes udenfor.

Hensynet gælder ikke alene parterne, men i mindst lige så høj grad den udenforstående part, samfundet. Til den margin, der naturligvis må gives, kan vore synspunkter strække, men skjules skal det ikke, at vi må — som socialdemokratiet også ved flere lejligheder har gjort det — anse ødelæggende arbejdskonflikter for en utilfredsstillende situation, som enhver regering og folketinget er interesseret i ikke opstår, og som samfundet må værgе sig imod. Ingen kan have virkelig interesse heri.

Hvad angår det kommissorium, forslagsstillerne foreslår, såfremt en kommission eller et udvalg skulle blive nedsat, har jeg ikke fundet særlig støtte herfor ved læsning af tidligere kommissionsbetænkninger. Jeg siger dette for at give udtryk for, at vi så langt som muligt vil tage hensyn til ønsker, der fremsættes fra LO, Dansk Arbejdsgiverforening og andre faglige organisationer uden for LO, og naturligvis også til synspunkter, der fremsættes fra socialdemokratiets side. Arbejdsministeren trak den øjeblikkelige situation op, og jeg er enig med ministeren om det ønskelige i, at hovedorganisationerne når til enighed i de forhandlinger, der føres.

I øvrigt kan jeg tilslutte mig ministerens synspunkter vedrørende spørgsmålet om nedsettelsen af et folketingsudvalg.

Med hensyn til spørgsmålet om at nedsætte en kommission eller et udvalg, og hvordan kommissoriet i så tilfælde måtte affattes, vil vi afvente resultatet af udvalgsarbejdet. Den frihed, venstre stadig ønsker skal bestå for parterne til at indgå aftaler om løn- og arbejdsvilkår, pålægger parterne

en meget stor forpligtelse og et ansvar for at nå til overenskomster og efterfølgende at overholde dem. Organisationernes bestræbelser i den retning værdsætter vi, og de skal aldrig savne vor støtte. Men vi påkalder også organisationernes medvirken til, hvad der i øvrigt er en oplagt interesse for alle, at de aftalte vilkår støtter folketingets bestræbelse for at opretholde stabil og høj aktivitet i samfundet.

Sluttelig vil jeg give udtryk for det ønske, at parterne når til aftaler, der beforder den bedst mulige trivsel til gavn for hver enkelt og til gavn for ro og stor produktivitet i samfundet.

Erik Hansen (Ålborg Amt): Der kan som bevist af de foregående ordførere siges mange ord om denne sag. Spørgsmålet er så, om tiden er inde til at sige de mange ord, og måske også, om vi ikke er så langt fremme på dagen, at der er behov for, at man koncentrerer sig lidt.

Jeg vil gerne i forbindelse med det foreliggende forslag sige, at den gældende lov er jo fra 1958. I 1958, da den blev vedtaget her i folketinget, havde den som baggrund et, tror jeg, næsten 2-årigt kommissionsarbejde, og, hvad der i denne situation vel er ret væsentligt: arbejdsmarkedets to parter plus forligsinstitutionen var forud-enige om at anbefale de regler, som indgik i det lovforslag, der blev vedtaget. Det kunne næsten til overflødighed også nævnes, at de to daværende regeringspartier var enige om og alene om at gennemføre den pågældende lovgivning. Af den tale, ministeren nylig har holdt, fremgik det, at der ikke synes at være i hvert fald aktuel baggrund for et ønske fra arbejdsmarkedets parter om, at man skulle fremkomme med forslag om ændringer på nuværende tidspunkt, at altså den enighed, som blev opnået forud for 1958, fortsat eksisterer. Så vidt jeg er orienteret, pågår der forhandlinger om den opsagte, men ikke udløbne samarbejdsaftale, og det samme er formodentlig og forhåbentlig tilfældet både med hovedaftalen af 1960 og de såkaldte aftaleregler. På den baggrund og i den situation, der nu engang foreligger, forekommer det mig, at det ville være yderst betænkeligt, om folketinget uopfordret gav anledning til endnu løsere forhold omkring arbejdsmarkedets forhandlingssituation.